

Un far în noapte

Ileana

Cum spulberau armatele de gânduri
cărările celui rămas pe drumuri!
Cu trupul obosit, spre nicăieri
abia mergea, părea plecat de ieri.

Picioarele obosite au uitat
de destinația ce-o aveau de urmat.
Cohortele de vânturi nu-l lăsau
să-și ducă mai departe drumul. Revărsau

peste firavul trup bătăi de bici
mușcând din carne cu dinți ascuțiți
și în urechi, strigându-i în timpane
îi răsunau bătăile dușmane

din cerul care îl privea mirat
că încă merge și n-a renunțat.
Și undeva, în noapte, așteptând
la pândă, moartea cu-n stomac flămând...

Golită de orice sentiment privea
fragmentul ce a rămas din om. Strivea
privirea ei, sticlând în noapte.
Inexplicabil, omul, mai departe

își târșea pașii parcă prinși în gumă
tot căutând lumina prin furtună.
Talazurile nopții, înghițeau
speranța lui că, undeva, un far,

un licăr de lumină, cât de mic
îi va străpunge bezna. Dar, nimic...
Doar inima, bătând la el în piept,
nu renunța și scânteia încet!

Și picura puțin câte puțin
lumina, ca să își găsească drum.
Inima lui, un far aprins în noapte,
îi dădea aripi, purtându-l mai departe!